

Hơi bị yêu anh

Em add ảnh anh vào số máy bàn của nhà em, để thỉnh thoảng, nhớ anh, em lấy máy bàn gọi vào mobile. Khuôn mặt anh sẽ hiện lên, như thể anh đang gọi em vậy.

Em thề, em sẽ chẳng bao giờ dám nói điều gì cho cái Nam Chi biết nữa. Em thề, em thề thật đấy! Nó làm em ê ẩm mặt mày, nó làm em hơi bị nguợng chưa kìa khi nó nói toáng lên với anh là em thích anh. Mà đâu phải chỉ có mình anh ở đó kia chứ? Nguyên cả một “xiên người” cỡ xấp xỉ một tá. Hơi bị đông, mà toàn những kẻ đang khô héo thời sự, chực chờ một thông tin âm ẩm đủ để nhâm nhi giết thời gian trong giờ nghỉ giữa buổi.

Ngay từ hôm đầu bước chân vào lớp, em đã đặt anh vào tầm ngắm của mình. Đầu tiên chỉ là ngắm ngẫm ngắm anh từ đằng sau, len lén nhìn anh từ một góc khuất. Rồi mạnh dạn hơn, em cố tình đi qua anh để hứng chút giọng nói, tiếng cười của anh làm vốn. Cho đến hôm kia, sau hai tháng học chung, em đã dùng chiếc mobile của mình, chụp trộm anh. Em add ảnh anh vào số máy bàn của nhà em, để thỉnh thoảng, nhớ anh, em lấy máy bàn gọi vào mobile. Khuôn mặt anh sẽ hiện lên, như thể anh đang gọi em vậy.

Em giữ bí mật đó được hơn hai tháng nữa thì bị lộ. Hôm đó em đang ngồi buôn chuyện với cái Nam Chi, mẹ gọi, tất nhiên, bằng máy cố định ở nhà. Và khuôn mặt anh hiện lên. Em rất vô tư, bảo: “Mày ngó xem, ai gọi tao vậy, Nam Chi?”. Và trời ạ, nó rú lên: “Mặt thì rõ là mặt của đồng chí Tri lớp mình nhưng tên thì... mày đặt đồng chí ấy là gì thế này?”

Em nhào ra, vồ lấy chiếc mobile. Chắc mặt em và con tôm luộc lúc này chẳng khác tí mấy. Em vẫn để tên cho số máy nhà là My home. Nam Chi chưa bao giờ là đứa hiền lành và biết điều cả. Nó tra em. Thiếu đường là nó dùng nhục hình để bắt em phải khai nhận. Tại sao Tri lại được gọi là My home. Tại sao mẹ em lại dùng máy của Tri để gọi điện cho em. Nó đe dọa sẽ không từ một thủ đoạn nào để bắt em phải khai nhận. Và nếu đúng là em và anh đã yêu nhau lén lút trong suốt bốn tháng qua, mỗi ngày trong thời gian đó, nó sẽ phạt em một trăm cái nhéo. Vị chi là em sẽ bị cả thầy là 12000 cái

nhéo.

Em không còn cách nào khác là phải thuật lại toàn bộ câu chuyện. Nghe xong, nó đã xử sự với em như anh đã thấy đó. Em ngượng đến muốn độn thổ nhưng vẫn kịp hả hê vì không phải che giấu tình cảm của mình nữa. Anh lúc đó cười toe toét trông hơi bị yêu đấy! Anh nói gì nhỉ? À, anh nói: “Đồng ý, mời cà phê miễn phí đến khi nào hết thích anh thì thôi, chịu không?”. Không lẽ lúc đó em lại bảo anh mời em ngay đi?

Sau lần đó, em chủ động nhắn tin vào máy anh kì kèo rằng em đang thèm cà phê miễn phí. Anh gọi lại, hẹn.

Buổi cà phê đầu tiên ấy, em đã cố căng hết cả người lên để giấu đi sự lúng túng và loạn nhịp của trái tim mình khi ngồi đối diện với anh. Cuối buổi, em đòi share. Với lý do: cái Nam Chi nói linh tinh thôi, em chỉ muốn làm bạn với anh. Khi nào em thích anh, em sẽ để anh trả tiền cà phê sau.

Anh đồng ý, còn bảo: Muốn đo tình cảm của em với anh thế nào thì chắc cứ rủ em đi uống cà phê là biết thôi nhỉ? Cũng hay! Đâu phải cái gì cũng có thể nói huých toẹt ra là được đâu, phải không anh?

Em và anh đã thân nhau được nhiều hơn nhưng tuyệt nhiên, cả hai đều ái ngại tụi lớp (sau khi bị cái Nam Chi hét toáng lên “anh Tri ời, cái Khuê nó thích anh lắm” thì cả lớp bây giờ cứ liên tục trêu chọc em và anh). Ngồi ngay đằng sau anh nhưng hai đứa trong giờ cứ nhắn tin cho nhau liên tục. Những câu chuyện sâu dần vào cuộc sống riêng của hai đứa.

Cho đến một hôm, anh gọi điện cho em, anh bảo anh chán đời. Em rất lo lắng. Gần 100 tin nhắn từ 10h30’ tối đến tận gần 3h sáng để em biết rằng anh và bạn gái của anh đang trực trực. Cô ấy và anh ngày càng trở nên xa lạ. Đường như cô ấy đã hết yêu anh. Cô ấy từ chối những tối thứ 7 đi chơi cùng anh với lý do bận việc nhà, đi làm thêm, đi dạy gia sư... Nhưng anh biết, cô ấy không muốn đi chơi với anh. Đã gần 3 tháng nay, anh và cô ấy không có nổi dù một chữ K lên má nhau. Em khi đó, tuyệt nhiên, không hề buồn hay ghen hay một thứ cảm xúc nào đó tương tự khi biết người mình yêu đang yêu một người khác. Em chỉ lo lắng cho anh, em không muốn anh buồn và suy sụp như thế.

Liên tiếp một tuần sau đó, anh xin nghỉ học. Chỉ có em là biết lý do. Em mang bài học ở lớp cùng trăm thứ bà dẫn với mong muốn để anh vui lên ở nhà anh. Mỗi ngày, từ 12h30 sau khi tan học ở trường đến tận 4h chiều. Cứ ngồi trên phòng anh. Lúc thì đọc sách cho anh nghe, khi thì xem phim với anh. Chép lại bài cho anh. Hoặc chỉ là đọc sách trong khi anh nằm ngủ. Tối tối, anh qua đón em đi cà phê cà pháo. Có hôm đi hát. Lại có hôm thì lên cầu Chương Dương hóng gió.

Cứ thế, một tuần trời. Em có cảm giác như chúng mình yêu nhau vậy, em không dám bộc lộ quá nhiều cảm xúc của mình. Em chôn chặt tình cảm đó vào đáy lòng. Vẫn vờ rất vô tư. Như một cô em gái ngoan. Em nhập vai đạt đến nỗi em ôm anh mà anh vẫn ngỡ rằng cô em gái ruột anh ôm anh. Đạt đến nỗi anh chẳng nề hà bất cứ điều gì kể cả việc em than lạnh, em chui vào chăn nằm ôm anh, rúc đầu vào ngực anh. Em hồn nhiên vờ mà như thật. Anh khờ lắm! Anh chẳng biết gì cả.

Sau tuần đó, căn bản mà nói thì em hạnh phúc nhưng thực sự mà nói thì em bắt đầu linh tính đến một kết cục không có hậu cho quan hệ chúng ta. Em linh cảm rằng anh đã không hề biết em yêu anh đến chừng nào. Em sợ những nụ hôn lên trán em từ anh. Em sợ cả những cái cầm tay của anh. Dường như tình cảm đó chân thành như một người anh trai với một cô em gái. Không vẫn gọn. Và em buộc phải khác đi, phải chứng minh tình cảm của chúng ta không phải là anh em mà phải là....

Bắt đầu bằng việc em cố tình để anh trả tiền cà phê. Nhưng anh lại không để ý, anh bảo: “5000 đồng một cốc cà phê anh trả cho em thay cho phí tư vấn đấy nhé!”. Không lẽ em phải hét lên với anh rằng: Không! Mà là anh đang thực hiện lời tuyên bố của anh – trả cà phê miễn phí cho đến chừng nào em hết thích anh. Vâng! Em đang thích anh đấy!

Thua keo này ta bày keo khác, em đổi chiến thuật kể cho anh nghe về gia đình nhỏ em mong muốn trong tương lai, nơi có người đàn ông giống anh như tạc. Vậy mà anh lại kể cho em nghe và mơ ước mà anh và cô ấy đã từng trong một buổi chiều bên nhau cùng tưởng tượng. Em cay xè mắt.

Em lại nỗ lực tấn công bằng đủ mọi cách khác. Chỉ là không trực tiếp nói: Em yêu anh. Nhưng mọi nỗ lực ấy đều chỉ loay hoay và rơi vào bế tắc. Anh vẫn rất chân thành, ân cần và chu đáo với em, nhưng chỉ như một người anh

traí. Đêm nào anh cũng nhắn tin chúc em ngủ ngon, sáng nào em cũng nhận được lời chào buổi sáng. Nhưng tất cả chỉ như một người anh trai.

Em bắt đầu mệt mỏi với những cuộc tấn công thất bại. Nhưng em không ngừng được khát khao muốn trở thành người yêu của anh. Cái Nam Chi không biết. Nó tưởng rằng em và anh say nắng với nhau. Nó tế nhị, luôn rút lui khi có anh bên em.

Điều đó càng khiến em cô đơn hơn. Em thực sự cảm thấy cô đơn. Lòng em đặc quánh hết cả lại. Em không biết mình phải làm gì đây nữa. Thế rồi, trong lúc bùng bột nhất, em quyết định xóa hết tin nhắn của anh, xóa số điện thoại và quyết định tránh mặt anh. Em chạy trốn.

Nam Chi phát hiện ra điều bất thường ở em. Và em òa khóc khi kể được ra những ẩn ức trong lòng em suốt những ngày qua. Nó gào lên: “Sao mày không nói thẳng với anh ấy? Tại sao không nói thẳng?” Người ngoài cuộc thì bao giờ chả khuyên là nên thẳng thắn. Nhưng khi mà đã biết câu trả lời rồi thì có nói ra cũng vô ích thôi.

Cái Nam Chi luôn là cái Nam Chi. Nó lên tận nhà anh và bắt đầu ầm ĩ lên. Em sẽ không ra gặp anh đâu nếu không phải vì chuyện này. Em buộc phải gặp anh.

- Nam Chi hiểu sai tình cảm của anh em mình phải không em?

- Vâng! Một phần anh ạ!

- Sao lại một phần? Chẳng lẽ anh đã làm sai điều gì? Chẳng lẽ anh đã không làm tròn bổn phận người anh trai của em? Anh không giấu em bất cứ điều gì, anh luôn nói thẳng, thật những gì anh nghĩ. Thật lòng, em còn hơn cả em gái ruột của anh.

- Vâng! Anh không sai, mà em sai.

- Em sai? Em đã làm điều gì sai? Anh thật sự không biết em sai ở đâu. Em luôn đối xử với anh hơn cả một người em ruột thịt. Anh thực sự không một lời than phiền nào cả.

- Không! Em không phải là em gái anh.

- Đâu có đâu! Em đã làm rất tốt mà! Anh nói thật, anh luôn cảm thấy may mắn vì có em, cô em gái cho dù không cùng máu mủ mà tình cảm và quan tâm hơn cả anh em ruột.

Em òa khóc. Cho đến cả lúc này, em vẫn không thể nói ra được với anh rằng em rất yêu anh. Chỉ có thể tiếp tục cùng anh share tiền trả buổi cà phê này.